

Arrest

nr. 339 821 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, wordt in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 27 april 2017 uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Na België opnieuw te zijn binnengekomen, dient verzoeker op 2 augustus 2024 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Deze beslissing werd op 3 december 2024 ingetrokken. Op 23 december 2024 beslist de commissaris-generaal andermaal tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit de stad Shali in Tsjetsjenië. U bent getrouwd met K. B. (O.V. x.xxx.xxx), met wie u zes kinderen heeft. Uw echtgenote verblijft met de kinderen in Duitsland.

In 2008 trok u van Tsjetsjenië naar Moskou, waar uw broer verbleef. Op 17 mei 2009 werd u in Moskou gecontroleerd door de politie. Er werden een pistool en maskers in uw koffer aangetroffen, maar volgens u had de politie dat daar zelf gelegd. Op deze manier werd u beschuldigd van wapenbezit en betrokkenheid bij drie overvallen op tankstations in de buurt van Moskou, samen met twee andere jongens die u niet kende. U werd gearresteerd. In afwachting van uw proces werd u in voorhechtenis gehouden in de stad Solnechnogorsk en later in de gevangenis van Volokolamsk. In de gevangenis werd u soms in elkaar geslagen door de cipiers en belandde u een lange tijd in de isoleercel omdat u zich agressief gedroeg. U verklaart dat de beschuldiging tegenover u volledig onterecht was en dat dat misschien te maken kan hebben met een lift die u destijds in Tsjetsjenië aan twee vermeende rebellen had gegeven (als gevolg daarvan was u al tweemaal vastgehouden en mishandeld door de Tsjetsjeense autoriteiten) of met het feit dat een politieagent in Soligorsk wraak wilde nemen op uw familie omdat hij ruzie had met uw neef.

Op 30 december 2010 werd u vrijgesproken door de rechtbank. U ging zich opnieuw vestigen in Shali, in Tsjetsjenië. Later werd u echter opnieuw opgeroepen door de rechtbank in Moskou omdat het proces tegen u heropend wordt. Er volgde ook een tweede convocatie. U ging zich echter telkens niet melden. Eind juni 2011 kwamen Tsjetsjeense ordediensten bij u thuis langs om u naar Moskou te sturen. U kon hen overtuigen dat niet te doen en ze raadden u aan om te vluchten. Na dit bezoek ging u een korte tijd onderduiken. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 7 juli 2011 met de bus naar Moskou. Na een overnachting bij uw broer daar nam u de volgende dag de trein naar Polen. Onderweg gebruikte u uw eigen paspoort. In Polen aangekomen diende u een asielaanvraag in op 10 juli 2011 waarbij men uw paspoort in beslag nam. U wachtte niet op het resultaat van uw aanvraag en reisde door naar België, waar u op 8 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indiende. Op 24 oktober 2011 werd deze aanvraag echter afgesloten door een afstand van asielaanvraag, volgens u omdat u (psychisch) ziek was en daarvoor in behandeling was.

Vanuit België vernam u dat u op 11 november 2011 door de rechtbank van Solnechnogorsk alsnog bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar met zwaar regime. Deze beslissing werd op 4 september 2012 bevestigd door een hogere rechtbank in Moskou Oblast. Uw advocaat diende hiertegen een cassatieberoep in wegens procedurefouten – u zou niet veroordeeld kunnen zijn omdat u niet aanwezig was bij de uitspraak – maar dit werd afgewezen. Uw vrouw kwam samen met jullie zoon in België aan en zij diende op 24 september 2012 een eerste asielaanvraag in. U diende gelijktijdig een tweede asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd in het kader van deze aanvragen echter overgegaan tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Dublinprocedure met transfert Polen). U en uw vrouw kregen ruzie. Zij trok daarom naar Duitsland waar ze een asielaanvraag indiende.

Op 2 augustus 2013 diende u uw derde verzoek om internationale bescherming in in België. In dit verzoek concludeerde het CGVS dat u een ernstig-niet politiek misdrijf beging buiten het land van toevlucht, voordat u tot dit land als vluchteling was toegelaten; omdat bleek dat u deel uitmaakte van een groep die verschillende roofovervallen op tankstations pleegde, dat u deze overvallen actief mee voorbereidde en pleegde, en dat u instond voor het vervoer tijdens deze overvallen. Er kon geen geloof worden gehecht aan de bewering dat u onterecht veroordeeld was. U werd daarom uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij formuleerde het CGVS een negatief terugkeeradvies, gezien er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij terugkeer naar de Russische Federatie, met name vanwege mensenrechtenschendingen in Russische detentiefaciliteiten, de behandeling van Tsjetsjeense gedetineerden in Russische gevangenissen, en gezien het aannemelijk is dat u tijdens een eerder verblijf in de gevangenis reeds het slachtoffer werd van mishandelingen wegens uw etnische origine. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar trok door naar Duitsland en bevond zich ook enige tijd in Spanje. U kwam in de problemen met de Duitse en Spaanse overheid omdat u gezocht werd door Interpol, naar aanleiding van een TikTok-filmpje waarin u ervan werd beschuldigd “iets slechts” gedaan te hebben, hoewel u onschuldig bent. Dit alles zou het werk zijn van spionnen van Kadyrov. Uw vader en schoonmoeder zouden hierdoor ook lastiggevallen zijn door de ordediensten. Uw schoonmoeder B. B. (CGVS xx/xxxxx, O.V.

xx.xxx.xxx) vluchtte daarom ook naar België en diende op 2 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in, waarin de procedure nog loopt. Op diezelfde dag diende u in België uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U vreest in Rusland naar de frontlinie in Oekraïne gestuurd te worden, of te sterven in de gevangenis.

Op 26 november 2024 nam het CGVS in het kader van uw vierde verzoek een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek. Deze beslissing werd op vraag van uw advocaat ingetrokken, omdat er geen rekening gehouden was met enkele Duitse politionele documenten die zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken had bezorgd. Uw vierde verzoek werd heropend op 4 december 2024.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: drie documenten van de Duitse politie (oproeping, certificaat van neerlegging van klacht, dagvaarding), zes Spaanse gerechtelijke documenten (beslissing rechtbank van Instructie van Madrid, borgtochtbevel, certificaat Gevangeniscentrum Malaga, beschikking onderzoeksrechtbank, verzoek bij onderzoeksrechtbank, document van de centrale onderzoeksrechtbank van Madrid), screenshots van sociale media, een artikel van thechechenpress.com, en een artikel van The Guardian.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde weliswaar geheugenproblemen te hebben. U legde echter geen medisch attest neer dat aantoont dat u geheugenproblemen heeft. Verder blijkt uit het dossier dat u tijdens uw DVZ-gehoor in staat was de vragen te begrijpen en erop te antwoorden. Voorts gaf u aan dat er geen redenen zijn waardoor u niet zou kunnen deelnemen aan de procedure (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden”).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielerzoek door de DVZ werd afgesloten met een afstand van asielaanvraag. Uw tweede verzoek werd door de DVZ afgesloten met een weigering verblijf. Uw derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg heeft u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Deze beoordeling staat dan ook vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek volhardt in uw vluchtrelaas, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt in het kader van uw huidige verzoek dat u vorig jaar in een Tiktok-filmpje beschuldigd werd van “iets slechts”. Dit zou het werk zijn van Kadyrov-spionnen. U zou gezocht worden door Interpol en problemen gekregen hebben met de Spaanse en Duitse overheden. Het filmpje in kwestie zou ook in Tsjetsjenië verspreid zijn, waardoor de Tsjetsjeense ordediensten naar u op zoek zijn (Verklaringen VVIB 17). Ook uw advocaat haalt deze motieven aan in haar mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar derde mail aan het CGVS van 4 december 2024. Zij legt uit dat in het Tiktok-filmpje uw adres in Duitsland werd bekendgemaakt, waarna u klacht indiende bij de Duitse politie, en dat u in Duitsland ook werd opgeroepen voor politieverhoor naar aanleiding van uw betrokkenheid bij overvallen in Rusland. Via haar mail aan de

DVZ legde uw advocaat drie documenten neer van de Duitse politie, en in haar eerste mail aan het CGVS van 4 december 2024 legde zij zes documenten neer die betrekking hebben op de vraag tot uitlevering van Rusland aan Spanje, waarop Spanje niet is ingegaan. Wat dit asielmotief betreft, moet het volgende worden opgemerkt. Het CGVS oordeelde ten tijde van uw derde verzoek **dat u diende uitgesloten te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie** in de zin van artikel 1, paragraaf F, lid b verwijzende naar personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Om dezelfde redenen en op basis van artikel 55/4 c) van de Vreemdelingenwet diende u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. **Daarbij werd een negatief terugkeeraadvies gegeven**, omdat er in uw specifieke geval geoordeeld werd dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees, omwille van de situatie in Russische detentiecentra. Dit negatieve terugkeeraadvies geldt nog steeds.

Het feit dat u nu claimt allerlei nieuwe problemen te hebben; met Interpol en de Spaanse, Duitse en Tsjetsjeense overheden, verandert niets aan het feit dat u van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten diende te worden. Datzelfde geldt voor het feit dat de Spaanse overheden u niet aan Rusland hebben uitgeleverd. De problemen die u in uw huidige verzoek aanhaalt, hebben geen betrekking op deze uitsluiting, en vormen dus geenszins een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. Daarbij kan nogmaals benadrukt worden dat het negatieve terugkeeraadvies nog steeds geldt.

Voor het overige haalt u geen elementen aan die betrekking hebben op uw uitsluiting. U claimt wel dat het CGVS gezegd had dat u vervalste documenten neerlegde, terwijl het echte documenten waren (Verklaring VVIB 17). Lezing van de beslissing in uw derde verzoek leert echter dat het CGVS op geen enkel moment de echtheid van uw documenten in vraag heeft getrokken (zie beslissing CGVS 27.04.2017, toegevoegd aan de blauwe map in uw administratief dossier). Uw opmerking is zodoende ongegrond, en vormt dan ook geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. U haalde verder, zoals hierboven reeds vermeld, ook aan dat u aan geheugenproblemen lijdt (Verklaring VVIB 13). Ook uw advocaat haalt in haar derde schrijven van 4 december 2024 aan dat u in het verleden werd opgevolgd door een psychiater en medicatie nam. Zij noemt enkele mogelijke bijwerkingen op van de medicatie die u zou genomen hebben in de periode van uw gehoren op het CGVS in het kader van uw derde verzoek (zie mail advocaat 4.12.2024, 20.04 uur). Wat dit betreft kan nog worden opgemerkt dat u deze geheugenproblemen reeds opwierp ten tijde van uw derde verzoek. Reeds toen werd geoordeeld dat de vermeldingen over geheugenproblemen in uw medische attesten uitermate summier waren en dat uit uw attesten niet blijkt dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen of dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voren te brengen. De opsomming van enkele mogelijke bijwerkingen door uw advocaat kan geenszins worden beschouwd als een doorslaggevend medisch bewijsstuk dan de destijds door u ingediende attesten. Ook uw geheugenproblemen kunnen zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Verder legde uw advocaat in uw naam nog een USB-stick neer. Daarop staat een hele verzameling screenshots van sociale media (screenshots van openbare profielen, privéprofielen, van gesprekken, van inkomende spraakberichten, van reacties op een filmpje). U gaf geen enkele indicatie mee van wat u met deze screenshots wenst aan te tonen, maar er kan wel worden vastgesteld dat deze screenshots van sociale media geen betrekking hebben op de uitsluitingsbeslissing die werd genomen in uw hoofde ten tijde van uw derde verzoek. Voor zover u met deze screenshots zou willen aantonen dat er wel degelijk een Tiktok-filmpje over u werd verspreid, kan opnieuw worden verwezen naar bovenstaande motivering met betrekking uw uitsluiting en het negatieve terugkeeraadvies.

Daarnaast legt u, ook via de USB-stick, een artikel neer van chechenpress.com van 31.05.2023. De Engelstalige versie van het internetartikel (toegevoegd aan de blauwe map) leert dat het artikel gaat over een "resolutie van het kabinet van de ministers van de Tsjetsjeense republiek Itchkeria", die A. U. op eigen vraag ontzetten uit haar functie als "First Deputy representative" van de Duitse afdeling. U geeft geen indicatie van wat u met dit artikel wil aantonen. Algemeen kan wel benadrukt worden dat dergelijk artikel geen verband houdt met de uitsluitingsbeslissing die het CGVS nam in uw hoofde, en dan ook niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

In haar tweede schrijven van 4 december 2024 voegde uw advocaat nogmaals dezelfde, hierboven reeds besproken documenten neer, die zich op de USB-stick bevonden. Zij verwijst in haar begeleidend schrijven naar deze foto's en "meerdere Russischtalige documenten". Het enige Russischtalige document uit de bijlage is echter het hetzelfde - hierboven reeds besproken - artikel van chechenpress, zij het in meerdere screenshots van dezelfde pagina en met inbegrip van de links naar andere artikels die zich onderaan de webpagina bevinden.

In haar derde schrijven van 4 december 2024 zet uw advocaat het relaas van uw derde verzoek, over uw beweerde onschuld, nogmaals uiteen. Dergelijke herhaling van uw eerdere relaas kan vanzelfsprekend niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. Zij verwijst tot slot nog uitgebreid naar het attest van S. G. dat u ten tijde van uw derde verzoek om internationale bescherming indiende. Dit attest werd ook reeds meegenomen in de beoordeling van uw derde asiolverzoek en vormt zodoende geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Tot slot bezorgde uw advocaat op 16 december 2024 nog een vierde mail aan het CGVS met in bijlage een artikel van The Guardian, getiteld "We can find you anywhere: the Chechen death squads stalking Europe". Het artikel beschrijft hoe vijanden van Kadyrov en van de Tsjetsjeense overheden niet met rust gelaten worden en dat zij ook in het buitenland vervolging riskeren. Dit artikel, waarin u niet persoonlijk wordt vermeld, heeft eens te meer geen betrekking op het gegeven dat u diende te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ook dit artikel kan zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de secretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33, § 2, d), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening of intrekking van internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, eerste lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van "het niet in aanmerking nemen van recente informatie over het land van herkomst", van "het beginsel dat de administratieve autoriteit bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met alle relevante

elementen van de zaak” en van “het niet horen van verzoekers 4de verzoek om internationale bescherming”. Tevens werpt hij een kennelijk onjuiste beoordeling op.

In verband met de bijzondere procedurele noden beklemtoont verzoeker dat hij in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming verschillende door psychiaters opgestelde medische attesten van 2011-2012 had ingediend, waaruit bleek dat zijn psychische toestand zeer verslechterd was en dat hem medicatie werd voorgeschreven en die hij voegt bij zijn verzoekschrift. Uit deze attesten blijkt dat hij op de medicijnen Xanax, Zolfidem, Venlafexine en Nozinan was gezet en het is volgens hem duidelijk dat het innemen van deze medicijnen waarschijnlijk geheugenproblemen en verwarring in het hoofd zou veroorzaken, zoals de verwerende partij heeft vastgesteld tijdens zijn persoonlijke gesprekken in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in de bestreden beslissing, worden deze bijwerkingen vermeld door VIDAL, de belangrijkste bron van informatie over gezondheidsproducten in Frankrijk en wat voor professionals uit de sector een consultatiehulpmiddel is. Deze informatie uit de database van Vidal.fr had dus door de verwerende partij in aanmerking moeten worden genomen als onderdeel van het huidige verzoek om internationale bescherming. Bovendien hekelte verzoeker dat hij door de verwerende partij nooit gehoord is in het kader van zijn huidige verzoek. Verzoeker meent dan ook dat het volstrekt absurd is dat geoordeeld wordt dat hij geen bijzonder procedurele noden naar voren heeft gebracht, alsook dat hij in staat was om de vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken te begrijpen en te beantwoorden. Zo baseert de verwerende partij zich enkel op de notities van de ‘vragenlijst’, zonder kennis te hebben genomen van de context waarin het verhoor plaatsvond. Verzoeker stelt dat hij die dag mentaal in een dusdanig slechte staat was, dat hij in tranen uitbrak toen hij toegaf dat hij vijftien jaar dag en nacht in een constante angst leeft van uitlevering en negen jaar gevangenschap onder zwaar regime. Nog volgens verzoeker dient de verwerende partij, indien zij zich wenst uit te spreken over zijn effectieve staat, contact op te nemen met de “officier” van de Dienst Vreemdelingenzaken in kwestie en vragen hoe het verhoor in werkelijkheid was verlopen.

Volgens verzoeker tonen de nieuwe elementen voorgelegd in het kader van zijn vierde, huidig, verzoek om internationale bescherming aan dat hij in de Russische Federatie op basis van gefabriceerde feiten werd veroordeeld. Hij onderbouwt zijn betoog als volgt:

“Inderdaad blijkt duidelijk uit het verzoek (nieuw element), opgesteld door Meester A. G. Z. en ingediend bij het Centraal Onderzoeksrechtbank nr. 6 in Madrid:

• Een termijn van zes maanden is verstreken zonder dat de Russische federale autoriteiten de nodige stappen hebben ondernomen om de uitleveringsaanvraag, noch de vereiste uitleveringsdocumenten, aan de Spaanse autoriteiten over te maken.

In dit verband dient te worden opgemerkt, dat op het moment van het starten van deze uitleveringsprocedure door de Russische federale autoriteiten, de sancties die door de Europese staten tegen de Russische Federatie werden opgelegd, reeds van kracht waren.

Echter, de Spaanse autoriteiten beschikten over de mogelijkheid, overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, om gehoor te geven aan het verzoek tot uitlevering van de Russische federale autoriteiten zonder de verzoeker uit te leveren.

In feite, volgens het bovengenoemde artikel 12:

“Het verzoek moet schriftelijk worden ingediend en via diplomatieke kanalen worden doorgegeven. Het kan ook via een andere weg worden behandeld bij directe overeenkomst tussen twee of meer Verdragspartijen.”

2. Bij het verzoek moeten worden gevoegd:

a. Het origineel of een gewaarmerkte kopie van een uitvoerbaar veroordelingsvonnis, een arrestatiebevel, of enig ander document met dezelfde juridische waarde, opgesteld in overeenstemming met de wetgeving van de verzoekende partij.

b. Een uiteenzetting van de feiten die het verzoek rechtvaardigen, waarbij zoveel mogelijk de tijd en plaats van de overtreding worden aangegeven, evenals de juridische kwalificatie en de toepasselijke wettelijke bepalingen.

c. Een kopie van de toepasselijke wettelijke bepalingen, of, indien dat niet mogelijk is, een verklaring inzake het toepasselijke recht, evenals informatie over de identiteit en nationaliteit van de gezochte persoon.

In het onderhavige geval werd de verzoeker gearresteerd door de Spaanse autoriteiten en in detentie geplaatst in afwachting van het antwoord van de Russische Federale autoriteiten met betrekking tot de rechtvaardigingen de dit uitleveringsverzoek, dit in overeenstemming met artikel 12 van het bovengenoemde Europees Uitleveringsverdrag.

De Russische federale autoriteiten hebben zorgvuldig nagelaten om de Spaanse autoriteiten de documenten, informatie en verduidelijkingen te verstrekken die vereist zijn volgens artikel 12 van het Europees Uitleveringsverdrag.

Maar het is duidelijk dat, indien de Russische federale autoriteiten beschikten over deze documenten, informatie en verduidelijkingen, zoals vereist door artikel 12 van het Europees Uitleveringsverdrag, zij deze zeker zouden hebben verstrekt aan de bevoegde Spaanse autoriteiten om de uitlevering van de verzoeker te verkrijgen.

Het is dan ook een feit dat dit niet het geval is geweest.

Een soortgelijke procedure vond plaats in Duitsland en leidde, zoals in Spanje, tot het aanvaarden door de Duitse autoriteiten van een detentie voor uitlevering en/ of een uitlevering van de verzoeker.

Er was sprake van een totale stopzetting van het uitleveringsproces door de Russische federale autoriteiten.

Deze volledige stopzetting van het uitleveringsproces, ingesteld tegen de verzoeker, betekend dat de vermeende feiten, die hem werden verweten en geleid hebben tot de uitsluitingsbeslissing van het CGVS van 27 april 2017, in werkelijkheid, niet gebaseerd was op enige solide basis.

*In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat de redenering van **Meester A. G. Z.** is gevolgd door de bevoegde Spaanse rechtbanken, die enerzijds de verzoeker hebben vrijgelaten en anderzijds zijn borgsom hebben teruggegeven.*

**Interpol heeft geen kennisgeving uitgegeven ter ondersteuning van deze uitleveringsverzoeken van de Russische federale autoriteiten aan de Spaanse autoriteiten.*

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zowel in haar uitsluitingsbeslissing van 27 april 2017 als in de beslissing dat wordt aangevochten door het onderhavige beroep, deze elementen duidelijk aantonen dat de verzoeker in de Russische Federatie is veroordeeld op basis van gefabriceerde bewijzen.

3

Het is belangrijk op te merken dat volgens artikel 162 van het Russische Strafwetboek de verjaringstermijn voor eenvoudige of verzwarende diefstal 10 jaar bedraagt, behalve als de betrokkene zich in het buitenland bevindt.

Echter, enerzijds, en bij het lezen van de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat het CGVS geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd om te bepalen of het uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten al dan niet gebaseerd was op een verjaard misdrijf (dit in overeenstemming met artikel 162, hierboven vermeld).

In dit verband bevestigt het CGVS in de bestreden beslissing dat de TikTok-documenten geen enkele link zouden vertonen met het 4de verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

Het uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten werd echter pas aan de Spaanse autoriteiten gericht nadat de Russische en de Tsjetsjeense autoriteiten op de hoogte waren geraakt van de locatie van de verblijfplaats van de verzoeker in Europa.

Deze verblijfplaats werd onthuld op het sociale media-platform (TikTok) door een jonge vrouw van Tsjetsjeense oorsprong die in Duitsland woont.

Aangezien het CGVS de verzoeker niet heeft gehoord in het kader van het 4de verzoek om internationale bescherming, kan niet worden gesteld, zoals het CGVS dat echter wel deed in de bestreden beslissing, dat deze documenten van TikTok geen verband zouden houden met het 4de verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

4°)

Als onderdeel van zijn 4de verzoek om internationale bescherming heeft de verzoeker de volgende informatie en documenten ingediend:

- Beslissing van 27 augustus 2023 genomen door de Centrale Onderzoeksrechtbank in Madrid.

In dit document staat dat:

- De Russische federale autoriteiten hebben een uitleveringsverzoek tegen de verzoeker ingediend.

- Dit uitleveringsverzoek werd gedaan voor het strafbare feit "diefstal" (of "inbraak") met een gevangenisstraf van 9 jaar tegen de verzoeker.

- De verzoeker werd door de Spaanse autoriteiten vrijgelaten na betaling van een borgsom van 3.000,-EUROS.

- Verzoeker op borgtocht vrij te laten.

Dit bevel werd op 28 augustus 2023 uitgevaardigd door de centrale onderzoeksrechtbank in Madrid.

In dit bevel staat dat de Russische gerechtelijke autoriteiten een uitleveringsprocedure hebben ingesteld voor een vermeend misdrijf van "diefstal met geweld".

In dit document wordt vastgesteld dat de verzoeker een borgsom van 3.000 euro heeft betaald aan de Spaanse autoriteiten en vervolgens is vrijgelaten.

- Een document uitgegeven door de Centrale Onderzoeksrechtbank in Madrid op 9 februari 2024.

In dit document wordt verklaard dat de behandeling van de uitleveringsverzoeken van de autoriteiten van de Russische Federatie niet kan worden voortgezet, gelet op de bijzondere omstandigheden die het gevolg zijn van de gewapende agressie van de Russische Federatie tegen Oekraïne.

Het document concludeert dat de uitleveringsprocedure tegen de verzoeker derhalve voorlopig moet worden beëindigd.

- Een attest waaruit blijkt dat de verzoeker een klacht heeft ingediend bij het hoofdbureau van politie van Düsseldorf - politiebureau Wersten - gedateerd 16 mei 2024.

Deze klacht werd ingediend door de verzoeker wegens "laster" gepleegd op 15 mei 2023.

- Een dagvaarding van het hoofdbureau van politie van Noordrijn-Westfalen aan de verzoeker om op 2 juli 2024 te verschijnen - gerechtelijk onderzoek.

- Een door het politiebureau van Düsseldorf aan de verzoeker gezonden dagvaarding, waarbij hem werd verzocht te verschijnen in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar een zware overval in de Russische Federatie.

Volgens de informatie in dat document had de verzoeker op 19 april 2009 in de Russische Federatie een "gekwalficeerde overval" gepleegd.

De Duitse autoriteiten hebben de verzoeker echter vrijgelaten omdat de Russische autoriteiten niet duidelijk hadden uitgelegd op welke grondslag zij S. beschuldigden.

- Een video waarop te zien is hoe de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten verzoekers vader en schoonmoeder, die in Tsjetsjenië zijn gebleven, intimideren.

In dit verband zij erop gewezen dat in de bestreden beschikking geen melding wordt gemaakt van deze video, hoewel deze is meegedeeld via de (in de bestreden beschikking genoemde) USB-sleutel.

- Kopieën van screen-shots van sociale media.

De raadsman van de verzoeker heeft in zijn 3de e-mail aan het CGVS van 4 december 2024 met betrekking tot deze schermafbeeldingen van sociale media het volgende verklaard:

« Meneer S. heeft tijdens zijn verhoor bij IBZ op 04.11.2024 uitgelegd, dat er in Duitsland via TIKTOK valse beschuldigingen over meneer S. werden verspreid met aanzet aan de Tsjetsjeense diaspora, om meneer te vermoorden (zie foto's van de berichten en de sociale media, ingediend bij het CGVS). Ook werd een Instagramfoto van meneer verspreid. Dientengevolge hebben de Tsjetsjeense ordediensten de vader van meneer S. en de moeder van mijn echtgenote geïntimideerd en zelfs een video-opname gemaakt van de vader van meneer S., om meneer S. te dwingen terug te keren. ».

5°)

1.

In tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing beweert, houden de nieuwe documenten die de verzoeker in het kader van zijn 4de verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, volledig verband met de uitsluiting door het CGVS in het kader van de verzoekers 3de verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg vormen deze documenten, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing beweert, wel degelijk "nieuwe elementen" die het mogelijk maken om de verzoekers situatie opnieuw te onderzoeken en de verzoekers kansen op internationale bescherming aanzienlijk te vergroten.

In het kader van zijn 3de verzoek om internationale bescherming had de verzoeker immers verschillende documenten ingediend waaruit bleek dat de vermeende feiten waaraan hij zich schuldig had gemaakt (namelijk een inbraak in een tankstation) hadden plaatsgevonden in **de nacht van 15 op 16 mei 2009 in de stad Solnichni-Gorsk.**

Volgens de dagvaarding werd de verzoeker uitgenodigd om op het politiebureau van Düsseldorf te verschijnen in **het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar een zware overval in de Russische Federatie.**

Volgens de informatie in het document had verzoeker op **19 april 2009** in de Russische Federatie een "zware overval" gepleegd.

Er is dus een duidelijk verschil in datum met betrekking tot de vermeende strafbare feiten waaraan de verzoeker zich in de Russische Federatie schuldig heeft gemaakt en die hebben geleid tot zijn uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit tijdsverschil had het CGVS er op zijn minst toe moeten brengen de verzoeker op te roepen voor een verhoor van inoverwegingname, teneinde na te gaan of de nieuwe documenten die de verzoeker in het kader van zijn 4de verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, van dien aard waren dat zij een nieuw onderzoek van de verzoekers situatie en de toepassing van de uitsluitingsclausule van artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980 mogelijk maakten.

Bovendien, en gelet op de twee uitleveringsweigeringen van de Spaanse en Duitse autoriteiten in 2023 en 2024, moest de zaak van de verzoeker in haar geheel opnieuw worden onderzocht.

Na de uitsluitingsbeslissing van het CGVS van 27 april 2017 bevindt de verzoeker zich immers in een uiterst precaire situatie, aangezien hij niet naar de Russische Federatie kan worden teruggestuurd, maar bovendien geen enkele bescherming van de Belgische autoriteiten kan genieten.

In dit verband is het nog steeds merkwaardig dat, bijna 15 jaar nadat de verzoeker misdrijven zou hebben gepleegd, de Russische federale autoriteiten nog steeds proberen om zijn uitlevering te verkrijgen, hoewel:

- De vermeende strafbare feiten dateren van bijna 15 jaar. Volgens artikel 162 van het Strafboek van de Russische Federatie is de verjaringstermijn voor zware misdrijven, zoals gewapende overval, 10

j a a r .
Het CGVS moest de verzoeker minstens ondervragen omtrent zijn vervolging en de details in verband met de Russische strafrecht alsook het beroep ingediend destijds door zijn advocaat in Rusland en de samenhang tussen de Tik Tok video, die de woonplaats van de verzoeker onthulde en de uitleveringsverzoek van de Russische Federatie/ opsporing bij Interpol.

- Deze vermeende misdrijven hebben niet geleid tot de dood (van de vermeende slachtoffers).

- De Russische Federatie is al bijna 3 jaar in oorlog met Oekraïne en zou zich dus geen zorgen meer moeten maken over dergelijke "problemen".

Er zij op gewezen dat het CGVS zich ondanks het voorgaande blijft baseren op de uitsluitingsbeslissing door zijn diensten van 27 april 2017, hoewel de verzoeker duidelijk bewijzen en documenten heeft ingediend waaruit blijkt dat de vermeende strafbare feiten waaraan hij zich in 2009 (!) schuldig zou hebben gemaakt, door de Russische federale autoriteiten waren verzonnen.

2.

Er moet ook op worden gewezen dat volgens het rapport dat AMNESTY INTERNATIONAL in 2023 heeft opgesteld, het Russische federale rechtssysteem volledig onderworpen is aan de macht van Vladimir PUTIN.

In het rapport staat dat:

« (...) »(<https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-central-asia/eastern-europe-and-central-asia/russia/report-russia/>).

Ondanks het feit dat westerse landen zich bewust zijn geworden van de manier waarop het Russische federale rechtssysteem werkt, moet echter worden vastgesteld dat het CGVS zich heeft beperkt tot een korte en gedeeltelijke analyse van het 4de verzoek om internationale bescherming van de verzoeker, zonder hem zelfs maar te horen over de verschillende documenten die zijn overgelegd ter ondersteuning van dit 4de verzoek om internationale bescherming.

Dit gebrek aan een volledig, correct en objectief onderzoek is des te verontrustender daar:

- De verzoeker is uitgesloten van het Verdrag van Genève en van de subsidiaire beschermingsstatus.
- De verzoeker heeft aangetoond dat hij door de Russische federale autoriteiten werd vastgehouden onder omstandigheden die in strijd zijn met de bepalingen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest.
- In het kader van de verzoekers 3de verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat de verzoeker, ondanks zijn uitsluiting, niet kon worden teruggestuurd naar de Russische Federatie vanwege de omstandigheden van zijn detentie (zie hierboven).

3.

Ter ondersteuning van zijn 4de verzoek om internationale bescherming heeft de verzoeker een video ingediend (die door het CGVS in de bestreden beslissing niet wordt vermeld), talrijke schermafbeeldingen van sociale media en het bewijs dat hij bij de Duitse autoriteiten een klacht wegens "laster" heeft ingediend (zie hierboven).

De verzoeker is over deze punten echter op geen enkele wijze gehoord door het CGVS.

Bijgevolg, en bij gebreke van een geldig en volledig onderzoek door het CGVS naar deze documenten en voorwerpen, kan niet worden aangenomen dat deze documenten en voorwerpen geen invloed zouden hebben op de uitsluitingsbeslissing die het CGVS op 27 april 2017 heeft genomen.

Uit het voorgaande volgt dat het CGVS het 4de verzoek om internationale bescherming van de verzoeker niet rechtsgeldig en correct heeft onderzocht."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.2.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de

bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Evenmin verstrekt hij enige duiding bij de opgeworpen schending van artikel 33, § 2, d), van de richtlijn 2013/32/EU, dat overigens werd omgezet in artikel 57/6, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Bijgevolg worden deze schendingen niet op dienstige wijze aangevoerd.

Daar waar verzoeker de schending opwerpt van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “beginsel van behoorlijk bestuur” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur hij zich met de loutere bewoording “het beginsel van behoorlijk bestuur” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door deze algemene verwijzing geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in en is het negatief terugkeeradvis, vervat in de beslissing van 27 april 2017 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, nog steeds van kracht.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als

gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming geheugenproblemen te hebben maar dat voor de rest alles goed gaat (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 4 november 2024, punt 13). Zoals in de bestreden beslissing terecht is aangestipt, legt verzoeker evenwel geen medisch attest neer dat aantoonde dat hij geheugenproblemen heeft. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in staat was de vragen te begrijpen en erop te antwoorden. Ook gaf hij aan dat er geen redenen zijn waardoor hij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure (administratief dossier, 'vragenlijst bijzondere procedurele noden'). Tijdens de administratieve procedure, en herhaald in het verzoekschrift, wijst de advocaat van verzoeker op drie door psychiaters opgestelde medische verslagen uit 2011 en 2012 die door verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming zijn neergelegd en waaruit moet blijken dat verzoekers medische toestand verslechterd was, dat hij leed aan PTSD en dat hem medicatie werd voorgeschreven. Deze attesten bevinden zich in het administratief dossier en zijn tevens als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd (stukken 11-13). In een e-mail van 4 december 2024 gericht aan het commissariaat-generaal haalde verzoekers advocaat enkele mogelijke bijwerkingen aan, verbonden aan de inname van de medicijnen Xanax, Zolfidem, Venlafexine en Nozinan (zie administratief dossier en hernomen als stuk 8 bij verzoekschrift). In het verzoekschrift wordt dit verder uitgewerkt, verwijzend naar de website www.vidal.fr, wat erop zou wijzen dat het innemen van deze medicijnen waarschijnlijk geheugenproblemen en verwarring in het hoofd zou veroorzaken en hetgeen volgens verzoeker door de verwerende partij in aanmerking had moeten worden genomen. De Raad stipt aan dat de attesten waarvan sprake reeds dateren uit 2011 en 2012, dat deze reeds in het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming zijn ingediend en meegenomen in de beoordeling van de verwerende partij in haar beslissing van 27 april 2017: *"Enkele van de medische attesten die u voorlegde (stuk 4), vermelden dat u geheugen- en concentratieproblemen zou kunnen en dat u symptomen van het post-traumatisch stresssyndroom zou hebben omwille van de mishandelingen die u zou hebben ondergaan tijdens uw verblijf in de Russische gevangenis. Wat betreft de vermelding van geheugen- en concentratieproblemen meent het Commissariaat-generaal dat hierin geen verschoning kan worden gezien voor de vele tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in uw verklaringen tegenover de Belgische asielinstanties. In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat de vermeldingen dat u geheugen- en concentratieproblemen zou kennen telkens uiterst summier zijn en dat er op geen enkel moment verduidelijking wordt gegeven over de aard of ernst van de geheugen- en concentratieproblemen die u zou kennen. Er moet worden vastgesteld dat uit de door u voorgelegde stukken met betrekking tot uw medisch-psychologische toestand en de behandeling die u hiervoor krijgt niet blijkt dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen of dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voor te brengen. U legt dus geen passend medisch attest voor waaruit zou blijken dat u niet in de mogelijkheid zou verkeren om een coherent asielrelaas te brengen."* Verzoeker liet na beroep in te dienen tegen de uitsluitingsbeslissing waarin deze beoordeling is vevat, zodat deze beoordeling als vaststaand dient te worden beschouwd, en kan in het kader van zijn huidig verzoek dit niet langer als dusdanig dienstig aanvechten. Verder benadrukt de Raad dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij op heden nog steeds wordt opgevolgd door een psychiater en dat hij nog steeds dezelfde medicatie neemt als inmiddels meer dan tien jaar geleden. Een beoordeling van de mogelijke bijwerkingen van het gebruik van de aangehaalde medicijnen door de verwerende partij tijdens de administratieve procedure van het huidig beschermingsverzoek drong zich dan ook niet op en dringt zich ook thans niet op. In het kader van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming liggen voorts geen elementen of stukken voor waaruit vermag te blijken dat verzoeker op heden wel degelijk kampt met geheugenproblemen, laat staan dat hij in niet in staat kan worden geacht hierdoor op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure.

Waar verzoeker verder opwerpt dat hij niet gehoord is door de verwerende partij (zie tevens *infra*) en waardoor het volstrekt absurd is te beweren dat hij geen bijzondere procedurele noden naar voren heeft gebracht, stipt de Raad aan dat een dergelijke beoordeling niet afhankelijk is van het eveneens doorlopen van een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

De Raad herhaalt tot slot dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in staat was de vragen te begrijpen en erop te antwoorden. Dat hij op een gegeven moment in tranen uitbrak, zoals verzoeker beweert maar hetgeen op zich geen neerslag vindt in de 'verklaring volgend verzoek', doet hieraan geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, kwam het ook niet aan de verwerende partij toe om contact op te nemen met de "officier" van de Dienst Vreemdelingenzaken om te vragen hoe het verhoor in werkelijkheid was verlopen aangezien uit een lezing van de 'verklaring volgend verzoek' geen problemen kunnen worden afgeleid, noch dat verzoeker

niet in staat leek door stress, geheugen- of andere problemen de verklaringen zoals door hem afgelegd te geven.

De Raad besluit dat, gelet op het geheel van wat voorafgaat, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker duidt ook op generlei wijze welke specifieke steunmaatregelen hem dan wel hadden moeten zijn verleend, noch hoe dit de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

2.2.7. Verzoeker dient beroep in tegen de ten aanzien van hem genomen beslissing van de commissaris-generaal van 23 december 2024, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij zijn huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe

elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.9. Verzoeker werpt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming op dat hij in 2023 in een *TikTok*-filmpje beschuldigd werd van “*iets slechts*” en dat dit het werk zou zijn van Kadyrov-spionnen. Hij zou gezocht worden door *Interpol* en problemen gekregen hebben met de Spaanse en Duitse overheden nadat de Russische federale autoriteiten een uitleveringsverzoek hadden uitgevaardigd. Het filmpje in kwestie zou ook in Tsjetsjenië verspreid zijn, waardoor de Tsjetsjeense ordediensten naar hem op zoek zijn. Hij vreest bij een terugkeer onmiddellijk naar de frontlinie in Oekraïne gestuurd te worden, dan wel te sterven in de gevangenis (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, punten 17 en 20). Ook verzoekers advocaat haalt deze motieven aan in de e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 1 oktober 2024 en de derde e-mail aan het commissariaat-generaal van 4 december 2024 (zie administratief dossier, alsook hernomen als stukken 3 en 8 bij verzoekschrift). De advocaat legt uit dat in het *TikTok*-filmpje verzoekers adres in Duitsland werd bekendgemaakt en dat zijn *Instagram*foto werd verspreid, waarna hij klacht indiende bij de Duitse politie en dat hij in Duitsland ook werd opgeroepen voor politieverhoor naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij overvallen in Rusland. Via de e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken legde de advocaat drie documenten neer van de Duitse politie. In de eerste e-mail aan het commissariaat-generaal van 4 december 2024 (zie administratief dossier, alsook hernomen als stuk 6 bij verzoekschrift) legde de advocaat zes documenten neer die betrekking hebben op de vraag tot uitlevering van Rusland aan Spanje, waarop Spanje niet is ingegaan.

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legde verzoeker volgende documenten neer tijdens de administratieve procedure (administratief dossier, map documenten): drie documenten van de Duitse politie (oproeping, certificaat van neerlegging klacht, dagvaarding), zes Spaanse gerechtelijke documenten (beslissing rechtbank van instructie Madrid, borgtochtbevel, certificaat gevangeniscentrum Malaga, beschikking onderzoeksrechtbank, verzoek bij onderzoeksrechtbank, document centrale onderzoeksrechtbank Madrid), *screenshots* van sociale media, een video, een artikel van *thechechenpress.com* en een artikel van *The Guardian*.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de zeven e-mails die zijn advocaat tijdens de administratieve procedure van zijn huidig verzoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal stuurde (stukken 3-9), een rapport van *Amnesty International* over de Russische Federatie van 2023 (stuk 10) en medische attesten uit 2011 en 2012 (stukken 11-13).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

2.2.10. De commissaris-generaal nam in het kader van verzoekers derde beschermingsverzoek op 27 april 2017 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd dus enerzijds uitgesloten van de vluchtelingenstatus, dit op grond van artikel 1, F, lid b, van het Verdrag van Genève, omdat er ernstige redenen waren te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Om dezelfde redenen en op basis van artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet werd verzoeker anderzijds ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal was van oordeel dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de twee redenen op

grond waarvan hij meent op basis van gefabriceerde beschuldigingen te zijn veroordeeld. Zijn verklaringen over de redenen waarom hij valselijk zou zijn beschuldigd, waren immers niet geloofwaardig, zoals in de beslissing op uitvoerige wijze werd toegelicht, en in het administratief dossier waren ook geen elementen voorhanden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn veroordeling onterecht zou zijn geweest of dat de rechtsgang in zijn geval niet eerlijk zou zijn verlopen. De commissaris-generaal meende dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker effectief schuldig is aan de feiten uit 2009 die hem ten laste werden gelegd en waarvoor hij op 1 november 2011 door de rechtbank van Solnechnogorsk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar met zwaar regime op basis van artikel 162, § 4, van de Russische strafwet (roof in groep met het berokkenen van zware schade aan de gezondheid van het slachtoffer). In het vonnis wordt beschreven hoe verzoeker deel uitmaakte van een groep die verschillende roofovervallen op tankstations pleegde in 2009, hoe hij de overvallen actief mee voorbereidde en pleegde en hoe hij ook instond voor het vervoer tijdens deze overvallen. Deze beslissing werd op 4 september 2012 bevestigd door een hogere rechtbank in Moskou Oblast; het hiertegen ingestelde cassatieberoep werd afgewezen. In de uitsluitingsbeslissing van 27 april 2017 werd voorts een negatief terugkeeradvies gegeven omdat er in verzoekers specifiek geval geoordeeld werd dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees, omwille van de situatie in Russische detentiecentra.

Verzoeker diende geen beroep in tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij de Raad zodat deze beoordeling vaststaat. Het onderzoek van de commissaris-generaal en bijgevolg van de Raad dient enkel toegespitst te worden op de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien het *in casu* een volgend beschermingsverzoek betreft nadat een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, moeten de nieuwe elementen aldus van die aard zijn dat ze aantonen dat de gronden waarop de redenering van de commissaris-generaal was gebaseerd om verzoeker uit te sluiten van de internationale beschermingsstatus, onjuist waren of niet langer van toepassing zijn op zijn situatie (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 45).

De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot het eerdere, derde, verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad mag bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad wijst erop dat het onderhavig beroepsverzoekschrift niet kan worden aangewend als een vorm van beroep tegen een vaststelling uit de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn vorig verzoek, waartegen hij destijds geen beroep heeft ingesteld.

Verzoeker blijft volharden dat hij in de Russische Federatie in 2011 is veroordeeld op basis van gefabriceerde beschuldigingen en verwijst hiertoe naar nieuwe problemen die hij na de beslissing over de uitsluiting van internationale bescherming zou hebben ondervonden, meer bepaald problemen met *Interpol*, met de Spaanse, Duitse en Tsjetsjeense overheden en dit omwille van een *TikTok*-filmpje waarin hij van iets beschuldigd werd en waarin zijn verblijfplaats in Europa werd onthuld en naar aanleiding waarvan de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten op de hoogte waren geraakt van de locatie van de verblijfplaats van verzoeker in Europa en waardoor er een uitleveringsverzoek werd uitgevaardigd.

Uit de stukken van het administratief dossier (map documenten, stuk 2) blijkt dat verzoeker op 27 februari 2023 door de Spaanse autoriteiten in voorlopige hechtenis werd geplaatst en de dag erna na het betalen van een borgsom van 3.000 euro voorlopig terug werd vrijgelaten, dit in afwachting van het antwoord van de Russische federale autoriteiten met betrekking tot het rechtvaardigen van het uitleveringsverzoek *“voor de vermeende inbreuk diefstal met geweld”* met een gevangenisstraf van negen jaar in het licht van artikel 12 van het Europees Uitleveringsverdrag. Uit een document uitgegeven door de centrale onderzoeksrechtbank van Madrid op 9 februari 2024 blijkt dat het op dat moment niet gepast voorkwam de behandeling van uitleveringsdossiers afkomstig van de Russische autoriteiten na te streven, gelet op de bijzondere omstandigheden die het gevolg zijn van de gewapende agressie van de Russische Federatie tegen Oekraïne en waarna werd besloten dat de uitleveringsprocedure voorlopig moest worden beëindigd. In het dossier bevindt zich tevens een verzoek van een advocaat van 24 december 2024 gericht aan de algemene instructierechtbank nr. 6 om de procedure, na het verstrijken van een termijn van zes maanden, definitief af te sluiten bij gebrek aan antwoord van de Russische federale autoriteiten om documenten, informatie en verduidelijkingen voor het uitleveringsverzoek over te maken die vereist zijn volgens artikel 12 van het Europees Uitleveringsverdrag. Er kan niet blijken welk gevolg hieraan gegeven is. Ook is het

uitleveringsverzoek als dusdanig niet door verzoeker neergelegd. Wat er ook van zij, het wedervaren van verzoeker in Spanje naar aanleiding van een uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten toont, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet aan dat verzoeker op basis van gefabriceerde beschuldigingen voor feiten uit 2009 in de Russische Federatie werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar. Dat de Russische federale autoriteiten nalieten aan de Spaanse autoriteiten documenten, informatie en verduidelijkingen inzake het uitleveringsverzoek over te maken, kan aan velerlei redenen te wijten zijn en toont niet onomstotelijk aan dat verzoeker destijds in de Russische Federatie valselijk beschuldigd en onterecht veroordeeld werd. Dat de Spaanse autoriteiten verzoeker zouden hebben vrijgelaten en hem zijn borgsom zouden hebben teruggegeven, doet aan het voorgaande evenmin afbreuk en volgt, in de door verzoeker zelf geschetste context, logischerwijze uit het gebrek aan een volledig, formeel uitleveringsverzoek.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier (map documenten, stuk 1) dat verzoeker in Duitsland op 15 mei 2023 bij de politie een klacht indiende "voor andere vormen van fraude". Meer kan hieruit niet afgeleid worden. Door verzoeker wordt geopperd dat de klacht is ingediend wegens laster naar aanleiding van het plaatsen van het bewuste *TikTok*-filmpje door, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, een jonge Tsjetsjeense vrouw die in Duitsland woont en waarbij zijn verblijfplaats werd prijsgegeven. Verder blijkt uit de stukken dat verzoeker werd gedagvaard om op 16 mei 2024 voor de Duitse politie te verschijnen in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar een verzwaarde diefstal in de Russische Federatie op 19 april 2019. Verzoeker beweert dat hij vervolgens in detentie werd geplaatst voor uitlevering aan de Russische federale autoriteiten, maar dat het uitleveringsproces totaal werd stopgezet en hij werd vrijgelaten omdat de Russische autoriteiten niet duidelijk hadden uitgelegd op welke grondslag zij hem beschuldigden. Dit vindt evenwel geen neerslag in de stukken van het dossier. Wat er ook van zij, de beweerde stopzetting van het uitleveringsproces betekent evenmin, en in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, dat de feiten die verzoeker werden verweten en die hebben geleid tot zijn veroordeling niet gebaseerd waren op enige solide basis. Tot slot blijkt uit het gegeven als zou *Interpol* geen kennisgeving hebben uitgegeven ter ondersteuning van het uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten, hetgeen een blote bewering betreft, niet dat de door verzoeker aangehaalde elementen in verband met de stopzetting van het uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten aan de Spaanse en Duitse overheden duidelijk aantonen dat hij in de Russische Federatie is veroordeeld op basis van gefabriceerde beschuldigingen. Het kwam de verwerende partij - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden; meer bepaald dat het merkwaardig is dat er een uitleveringsverzoek is uitgevaardigd bijna vijftien jaar na de beweerde gepleegde misdrijven terwijl de verjaringstermijn voor zware misdrijven, zoals gewapende overval, tien jaar is - verder niet toe te onderzoeken of het uitleveringsverzoek van de Russische federale autoriteiten al dan niet was gebaseerd op een verjaard misdrijf. Verzoeker geeft overigens ook zelf aan dat van die termijn kan worden afgeweken indien de betrokkene zich in het buitenland bevindt. Ook kwam het de verwerende partij niet toe na te gaan of er overeenkomst was wat betreft de exacte datum van de gepleegde feiten in 2019 zoals vermeld in het Duits document en de documenten ingediend in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming. Overigens stelt de Raad vast dat de datum voorkomend in de oproeping van de Duitse politie om te verschijnen, *i.e.* 19 april 2009, ook als dusdanig voorkomt in meerdere van de tijdens het derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten in verband met de strafzaken in de Russische Federatie, en waarin blijkens de gevoegde vertaling staat dat één van de overvallen werd gepleegd op 19 april 2009 (administratief dossier, derde verzoek om internationale bescherming, map documenten, stuk 5).

Op basis van hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangehaalde problemen geen betrekking hebben op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en niet aantonen dat de gronden, waarop de redenering van de commissaris-generaal was gebaseerd om verzoeker uit te sluiten van de internationale beschermingsstatus, onjuist waren of niet langer van toepassing zijn op zijn situatie. De door verzoeker nieuw aangehaalde problemen vormen geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk verhoogt. De Raad benadrukt hierbij dat het negatieve terugkeeradvies, vervat in de uitsluitingsbeslissing van 27 april 2017, nog steeds geldt.

Voor het overige haalt verzoeker geen andere elementen aan die betrekking hebben op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing en verzoeker brengt hier geen dienstig en concreet verweer tegenin:

"U claimt wel dat het CGVS gezegd had dat u vervalste documenten neerlegde, terwijl het echte documenten waren (Verklaring VVIB 17). Lezing van de beslissing in uw derde verzoek leert echter dat het CGVS op geen enkel moment de echtheid van uw documenten in vraag heeft getrokken (zie beslissing CGVS 27.04.2017, toegevoegd aan de blauwe map in uw administratief dossier). Uw opmerking is zodoende ongegrond, en vormt dan ook geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. U haalde verder, zoals hierboven reeds vermeld, ook aan dat u aan geheugenproblemen lijdt

(Verklaring VVIB 13). Ook uw advocaat haalt in haar derde schrijven van 4 december 2024 aan dat u in het verleden werd opgevolgd door een psychiater en medicatie nam. Zij noemt enkele mogelijke bijwerkingen op van de medicatie die u zou genomen hebben in de periode van uw horen op het CGVS in het kader van uw derde verzoek (zie mail advocaat 4.12.2024, 20.04 uur). Wat dit betreft kan nog worden opgemerkt dat u deze geheugenproblemen reeds opwierp ten tijde van uw derde verzoek. Reeds toen werd geoordeeld dat de vermeldingen over geheugenproblemen in uw medische attesten uitermate summier waren en dat uit uw attesten niet blijkt dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen of dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voren te brengen. De opsomming van enkele mogelijke bijwerkingen door uw advocaat kan geenszins worden beschouwd als een doorslaggevend medisch bewijsstuk dan de destijds door u ingediende attesten. Ook uw geheugenproblemen kunnen zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.”

In verband met de door verzoekers advocaat neergelegde USB-stick wordt in de bestreden beslissing gesteld dat daarop een hele verzameling screenshots van openbare profielen, privéprofielen, van gesprekken, van inkomende spraakberichten en van reacties op een filmpje staan. Voor zover verzoeker met de documenten op de USB-stick, waaronder ook een video, zou willen aantonen dat er wel degelijk een TikTok-filmpje over hem werd verspreid met aanzet aan de Tsjetsjeense diaspora om hem te vermoorden en dat zijn vader en schoonmoeder omwille hiervan in Tsjetsjenië intimidatieproblemen kenden met de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten, kan opnieuw worden verwezen naar bovenstaande motivering dat zijn huidige problemen geen ander licht vermogen te werpen op de beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, alsook naar het nog steeds geldende negatieve terugkeeradvies. De stukken die op de USB-stick staan vormen geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in verzoekers hoofde aanzienlijk groter maken.

In verband met het door verzoeker, eveneens via USB-stick, neergelegde artikel van *thechechenpress.com* van 31 mei 2023, het tweede en derde schrijven van verzoekers advocaat van 4 december 2024 en het in het vierde schrijven van 16 december 2024 gevoegde artikel van *The Guardian* van 21 september 2019 (zie administratief dossier, alsook hernomen als stukken 7-9 bij verzoekschrift) treedt de Raad de volgende beoordeling van de commissaris-generaal bij:

“De Engelstalige versie van het internetartikel (toegevoegd aan de blauwe map) leert dat het artikel gaat over een “resolutie van het kabinet van de ministers van de Tsjetsjeense republiek Itchkeria”, die A. U. op eigen vraag ontzetten uit haar functie als “First Deputy representative” van de Duitse afdeling. U geeft geen indicatie van wat u met dit artikel wil aantonen. Algemeen kan wel benadrukt worden dat dergelijk artikel geen verband houdt met de uitsluitingsbeslissing die het CGVS nam in uw hoofde, en dan ook niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.”

In haar tweede schrijven van 4 december 2024 voegde uw advocaat nogmaals dezelfde, hierboven reeds besproken documenten neer, die zich op de USB-stick bevonden. Zij verwijst in haar begeleidend schrijven naar deze foto's en “meerdere Russischtalige documenten”. Het enige Russischtalige document uit de bijlage is echter het hetzelfde - hierboven reeds besproken - artikel van chechenpress, zij het in meerdere screenshots van dezelfde pagina en met inbegrip van de links naar andere artikels die zich onderaan de webpagina bevinden.

In haar derde schrijven van 4 december 2024 zet uw advocaat het relaas van uw derde verzoek, over uw beweerde onschuld, nogmaals uiteen. Dergelijke herhaling van uw eerdere relaas kan vanzelfsprekend niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. Zij verwijst tot slot nog uitgebreid naar het attest van S. G. dat u ten tijde van uw derde verzoek om internationale bescherming indiende. Dit attest werd ook reeds meegenomen in de beoordeling van uw derde asielverzoek en vormt zodoende geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

*Tot slot bezorgde uw advocaat op 16 december 2024 nog een vierde mail aan het CGVS met in bijlage een artikel van *The Guardian*, getiteld “We can find you anywhere: the Chechen death squads stalking Europe”. Het artikel beschrijft hoe vijanden van Kadyrov en van de Tsjetsjeense overheden niet met rust gelaten worden en dat zij ook in het buitenland vervolging riskeren. Dit artikel, waarin u niet persoonlijk wordt vermeld, heeft eens te meer geen betrekking op het gegeven dat u diende te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ook dit artikel kan zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.”*

Tot slot ziet de Raad niet in hoe het bij het verzoekschrift gevoegde artikel van *Amnesty International* over de Russische Federatie uit 2023 (stuk 10) een nieuw element is dat de kans op internationale bescherming in verzoekers hoofde in aanzienlijke mate verhoogt, minstens wordt dit door verzoeker niet afdoende aangetoond in de uiteenzetting van zijn middel waar hij opwerpt dat volgens dit rapport het Russische federale rechtssysteem volledig onderworpen is aan de macht van president Putin. Deze informatie is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker.

2.2.11. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat aan te duiden op basis van welke bepaling of beginsel hij opnieuw gehoord had moeten worden. Daarenboven wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld alsook de elementen die verzoekers advocaat aan zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het commissariaat-generaal heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk moet worden verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Hij werpt wel op dat hij over bepaalde elementen had moeten ondervraagd zijn en dat de verwerende partij hierover in bepaalde gevallen een onderzoek had moeten voeren, doch laat zelf na te duiden wat hij dan nog extra had willen aangeven, bovenop al de bijkomende elementen die zijn advocaat tijdens de administratieve procedure reeds aan de asielinstanties overmaakte, dan wel laat hij zelf na bepaalde elementen verder te onderzoeken of zelfs afdoende te duiden.

2.2.12. De Raad besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat naar aanleiding van zijn vorig verzoek ten onrechte werd overgegaan tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, F, lid b, van het Verdrag van Genève en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen bij die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het

kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partij, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.14. Door de Raad kan, gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.16. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS